ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXII, БРОЙ 12 | СОФИЯ, 16-30 ЮНИ 2011 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

ТЕМА НА БРОЯ:
ПО СВОЙ ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

• Влияе ли временното духовно състояние на родителите върху децата им

• Какво казват за наследствеността Библията и науката

Стр. 4-5

КАЛЕНДАР

Рождество на св. Йоан Кръстител

Стр. 6

И РЕЧЕ СТАРЕЦЪТ

Да помогнем на младите да последват призванието си

Стр. 6

Петдесетница и плодовете на Светия Дух

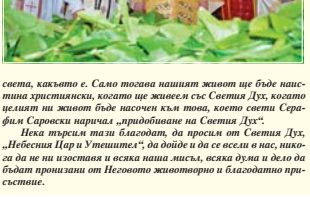

На празника Петдесетница ние възпоменаваме събитието, с което се завършило домостроителството на спасението на човешкия род – слизането на Светия Дух над Христовите ученици. И от този момент, когато Господ изпратил Светия Дух на Своите ученици, тайната на Петдесетница пребивава в Църквата, давайки на хората възможност да чувстват дишането на Божия Дух и да Го възприемат в достъпна за тях мяра.

Господ казва: „Духът духа, където иска... не знаеш, отде иде и накъде отива“ (Йоан. 3:8). Но Той идва, за да преобрази нашия живот, да ни излекува отъпкане и всичко около нас, и ние започваме да виждаме света с други очи и оживяваме, както пролетта след дългата зима оживява природата. Докосването на Светия Дух преобразява живота на човека на всички нива – не само на духовното, но и на душевното и телесното. Светият Дух прояявя Себе Си не само в църковния, но и в семейния и професионалния ни живот.

Именно затова преди началото на всяко дело ние се обръщаме към Светия Дух с молитва, която днес, на празника Петдесетница, чухме неведнъж: „Царю Небесни, Утешителю, Душе на истината, Който си навсякъде и всичко изпълваш...“. Ние изповядваме, че Дух Свети присъства навсякъде и изпълва всичко със Себе Си, и Го молим за това да не се окажем извън Неговото спасително присъствие, вън от Неговото благодатно действие. Ние молим Светия Дух да дойде и да се всели в нас, за да ни очисти от всяка скверната, от всеки грях, от всичко, което ни пречи да се приближим към Бога и да виждаме света, какъвто е. Само тогава нашият живот ще бъде наистина християнски, когато ще живеем със Светия Дух, когато целият ни живот бъде насочен към това, което свети Серафим Саровски наричал „придобиване на Светия Дух“.

Нека тръсим тази благодат, да просим от Светия Дух, „Небесния Цар и Утешител“, да дойде и да се всели в нас, никога да не ни изостава и всяка наша мисъл, всяка дума и дело да бъдат пронизани от Неговото животворно и благодатно присъствие.

ПРИМЕРЪТ НА РОДИТЕЛИТЕ

Да поставят детето си на твърдата почва на християнските заповеди, могат само тези родители, които сами се стараят да живеят по тези заповеди. На разрушителния дух на времето родителите трябва да противопоставят светостта на живота в Църквата и в семейството (малката църква), за да може малкото детенце да почувства, че тук е хубаво, а когато порасне, да си спомня: там беше хубаво.

Истинската вяра не се доказва, а се показва. Най-силната противоотрова срещу пошлостта на падналия свят е примерът на хората, които продължават да живеят заедно, в единство и любов въпреки упадъка на този свят. Още повече, ако тези хора са родителите.

Ние не бива да забравяме, че децата постоянно ни наблюдават и ни подражават. Въпреки своята привидна неосъзнатост, те забелязват всичко: как стоим в храма, как се молим вкъщи, как общуваме с хората или какво говорим за тях, на какво се радваме, и какво ни огорчава...

Колкото повече пораства детето, толкова по-критично става то към нас. Толкова по-добре вижда къде делата ни се разминават със словата ни, но и по-добре може да оцени нашите усилия да живеем по Божиите заповеди.

Как да научим детето да се моли? Молитвата не бива да се превръща в досадно задължение, в мъртво правило, което трябва бързо да се изчете. Много родители са разбрали колко важен в това отношение е собственият пример. Те се молят и децата ги виждат и чават. Малкото дете не може да бъде заставено да седне и да слуша, ако иска да си играе, но родителите са намерили подходящото време – преди сън, когато децата вече са легнали в леглото. Много дечица заспиват с родителската молитва.

Децата с особено внимание се вглеждат и вслушват в молещите се възрастни, възприемайки техния опит. Старецът Сизарлин Гаврил (от Спасо-Елеазаровската пустиня) си спомнял как майка му в детството му го упреквала за лудориите, а когато се повтаряли – започвала да се моли.

Застане, разказва старецът, на колене пред иконите и започне със сълзи и на глас да се жалва на Бога от мен и да се моли: „Господи, сто аз измолих от Тебе син, а той постоянно пиши бели, не ме слуша. Какво да прави с него?

На стр. 7

По свой образ и подобие

Развитието на съвременната наука, и по-специално на генетиката, откриха причината за голяма част от заболяванията в наследственоста или по-точно: в наследствената предразположеност на дадени хора да развият едно или друго заболяване, като това се отнася както до физически, така и до душевни заболявания. За наследственост се говори и при някои проблеми, като например различни зависимости.

За жалост от родителите си наследяваме не само прилики във физическите си данни, но и душевно наследство. „По закона на природата роденото е като родилия го, от повредения от страсти се ражда страстеен, от грешния – грешник“ (св. Григорий Нисийски). Всяко поколение наследява от предходните не само определени свойства на тялото, ума и сърцето, но и разрешените и неразрешени духовни проблеми.

Че човек освен телесни наследява и душевни свойства от своите родители и преди, става ясно още от първите редове на Библията. Бог е безтелесен. Следователно логично е да се заключи, че думите на битиписеца, че първата човешка двойка е сътворена по Божий образ и подобие (Бит. 1:27 и Бит. 5:1), се отнасят до душата на човека. Адам от своя страна ражда сина си „по свой образ и подобие“ (Бит. 5:3). Близостта на двата стиха, отнасящи се до подобието на Адам от Бога и на Сит от Адам, идва да покаже и че приликата, за която говори битиписецът при Адам и сина му, която се предава и на техните потомци, се отнася до вътрешния им духовно-нравствен образ. Благословението „плодете се и се множете“ (Бит. 1:28; 9:1) Адам получава, за да предава Божия образ на потомците си. Но след Грехопадението, освен божествените черти, които стават достояние на човек при сътворението му, той предава на синовете си и увреждания, които грехът нанася на този идеален образ. Така синовете му наследяват бащиния си образ и се раждат подобни на него – познаващи и доброто, и злото.

Последствията от греха на родителите и проклятието, тегнещо над тях, се предават върху техните потомци – тази закономерност ни е разкрита от Самия Бог чрез Неговите пророци.

На стр. 4

ХРОНИКА България

Денят на детето във Видин

Във връзка с Международния ден на детето на **1 юни** в гр. Видин бяха организирани различни детско-юношески мероприятия. Празникът започна в 16,30 часа. На откритата сцена пред Художествената галерия „Никола Петров" първи пяха и танцуваха деца от всички детски градини на Видин. На концертната сцена взеха участие и поздравиха своите връстници и децата от ОУ „Еп. Софроний Врачански", гр. Видин.

В същия час по ул. „Търговска" до площад „Бдинци" премина дефиле на духовия оркестър и мажоретния състав на СОУ „Св. Кирил и Методий", гр. Кула. Тебеширена картина на тема „Детство мое" рисувала по централната алея на Дунавската градина малчугани до IV клас.

От 17,45 ч. на площад „Бдинци" по-голямите деца се включиха в състезанията по стрийтбол, дартс, тегление на въже или колоездачен минимум, а възпитаниците на две детски полицейски академии – от Видин и Берегово, показаха какво са научили.

След това децата се насладиха на изпълненията на детския фанфарен състав на гр. Кула, а на откритата сцена играха децата от състава за автентичен фолклор при читалището на с. Винарово.

Изложба „Деца на Видин – болка и радост" бе открита в центъра на града от фотографа Богомил Петров. Пъстрата точка на концерта сложиха възпитаниците на школите по изкуствата от видинското читалище „Цвят-1870".

От организаторите на детския празник се проведе и томбола, билети от която се продаваха на всички естради, като събраните средства ще бъдат насочени за лечение на болни деца от Видин.

На откритата сцена пред Художествената галерия и на площад „Бдинци" децата, родителите и гостите на празника бяха поздравени от кмета на Видин инж. Румен Видов и от архимандрит Поликарп, който преподаде на всички архипастирското благословение на Негово Високопреосвещено Видинския митрополит Доместиан.

Архимандрит **ПОЛИКАРП**

Руската православна църква ще чества паметта на Баташките и Новоселските мъченици

На **30 май** в Санкт-Петербург под председателството на Негово Светейшество Кирил, патриарх Московски и на цяла Русия, се състоя поредното заседание на Св. Синод на РПЦ. По време на заседанието членовете на Св. Синод са изслушали доклад на Негово Високопреосвещество Волоколамски митрополит Иларион, председател на Отдела за външно-църковни отношения на МП, който взе участие в празнеството на повод прославлението на новоканонизираните от БПЦ св. Баташки мъченици.

В своя доклад митрополит Иларион е запознал архиереите от Св. Синод с извършената в БПЦ канонизация на Баташките и Новоселските свещеномъченици и мъченици, пострадали за вяра, род и отечество при потушаването на Априлското въстание през 1876 г.

След като изслушал доклада, Св. Синод на РПЦ е постановил, че с благодарност към Господа са приели вестта за прославлението в лика на светите мъченици на Баташките и Новоселските мъченици, като счита за важно участието на представителите на РПЦ в състоялите се тържества.

Св. Синод на РПЦ е излязъл с решение имената на свещеномъчениците Петър и Нейчо, мъченици Трендафил, Иванчо, Илия и останалите Баташки мъченици да бъдат включени в месецослова на РПЦ, а тяхната памет да се чества на 4 (17) май. Имената на свещеномъчениците Николай и Георги, мъчениците Сусана и другите Новоселски мъченици също ще бъдат включени в месецослова на РПЦ, а тяхната памет ще се чества на 26 април (9 май).

Александра **КАРАМИХАЛЕВА**

Лятна школа във Варна

Духовно-просветният център при храм „Св. архангел Михаил" в гр. Варна организира лятна школа за деца от 7 до 14 г. от **14 юни** до **30 август**. Заниманията в школата са безплатни и ще се провеждат всеки вторник от 10,30 до 13,30 ч. в книжарница „Благослов" към храма.

График за заниманията за месец юни:

7 юни, 10,00 ч. – Откриване и водосвет в двора на храм „Св. архангел Михаил" и посещение на изложбата „Българската паметност – образ и подобие";

14 юни – Занимания по конструиране. Изработка на макет на хълма „Царевец";

21 юни – Разходка по морския бряг; събиране на миди и рапани за украса на кутии. Беседа за празника Еньовден;

28 юни – Изработка на кутия за съкровища с материалите, събрани от децата.

Заниманията ще се водят от учители богослови към Неделното училище при храм „Св. архангел Михаил", гр. Варна.

Телефон за връзка: 052/ 614 691, записвания на място – книжарница „Благослов".

Варненска и Великопреславска митрополия

ОБЯВА

И тази година Синодалната почивна станция в гр. Несебър отвори врати, за да приеме пред летния сезон почиващи. Смените ще бъдат както следва:

- ✓ **I смяна – 20-29 юни**;
- ✓ **II смяна – 1-10 юли**;
- ✓ **III смяна – 12-21 юли**;
- ✓ **IV смяна – 23 юли-1 август**;
- ✓ **V смяна – 3-12 август**;
- ✓ **VI смяна – 14-23 август**;
- ✓ **VII смяна – 25 август-3 септември**.

Станцията вече е оборудвана с хладилници и телевизори във всяка стая.

Цена за една нощувка – **12 лв.**

Станцията не разполага с работещ стол към яея.

Телефон за контакти: 0886 292 092.

От канцеларията на Св. Синод

Открит урок по вероучение в БПЦО „Св. Иван Рилски", Виена

„С Бога в сърцето". Повече от десет години така бива наричан откритият урок в края на учебната година на групата по вероучение при каноничната БПЦО „Св. Иван Рилски" във Виена, държавно призната и от страна на австрийската държава. Настоящата учебна година по вероучение завърши на 29 май.

В кратко си слово при откриване на тържеството енорийският свещеник о. Иван Петкин сподели с всички присъстващи няколко вести, имащи отношение към православната духовна просвета и към присъствието в Австрия на светото Православие. Отец Иван подчерта, че повече от 11 хиляди ученици в Австрия изучават православна религия, обучавани от повече от 110 учители. По този повод президентът на католическата фондация „Про Ориенте", д-р Йохан Марте, наскоро е казал: „Православието е част от Австрия"; „Православното вероучение в Австрия има съществен принос към възпитанието и приучването на децата и младежите към хуманност, откритост, солидарност, толерантност, привикване с демократичността и желание за мирно съжителство".

В нашето българско православно църковно училище във Виена всичките 27 деца, от най-малките до най-големите, взяха участие в заключителния открит урок по вероучение чрез подготвените с помощта на тяхната учителка г-жа Алексана Панайотова стихове от монахиня Валентина (Друмева). Родителите не бяха единствените, които се радваха на своите рожби. Всички, облагодетени от светата Литургия, сред които и семейство православни французи, със затаен дъх слушаха не толкова силните, колкото вдъхновените гласчета на най-младите ни духовни чеда във Виена – вярно наследие на св. Иван Рилски. Събраните във вярата и завета му с отворени сърца и голям интерес попиваха посланията на най-малките. И се радваха, че децата ни имат това, от което те самите са били лишени...

След изнесената програма енорийският свещеник благодари на учителката по вероучение и на децата за положените старания. Пожела им по-нататъшен живот с Бога, а г-жа Панайотова го покани от името на българската ни църква на почерпка в прицърковното помещение за среща и общуване.

Със започването на новата учебна година групата ни по вероучение ще продължи своята благородна духовно-просветна мисия!

Старост. ик. Иван **ПЕТКИН**

Знеполският епископ Йоан посети Детския дом в гр. Долна баня

На **1 юни** – Международния ден на детето – Негово Преосвещество Знеполски еп. Йоан посети Дома за деца, лишени от родителски грижи „Констанца Лябчева" в гр. Долна баня. Повод за посещението на софийския викарий бе предоставяне на дарение за децата от дома.

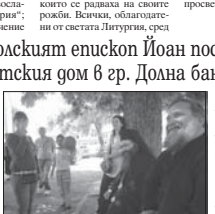

Инициативата за подпомагането на дома идва преди миналата година, когато младежи, вдъхновени от свещ. Йоан Иванов, служещ в нашата епархия на САЩ, Канада и Австралия, искат да направят дарение за детски домове в България. Свещеникът заедно със свои енориаши от храм „Св. Димитър", гр. Брамтън, Канада, събират средства и чрез младежите в София закупуват спортни екипи и обувки, които даряват на Дом „Люба Тенева" в гр. Берковица. Вдъхновени от радостта, която виждат в детските очи, развлънвани от прекрасното преживяване – да даряват любов и да бъдеш милосърден – младежите от София решават да предложат този вид дарителска акция.

Децата от Дома в Долна баня публикуват своето желание в интернет-страница „Сайт за мечти". Вътреки второто място, което заема тяхната мечта след гласуването, администраторите на сайта решават да ги подпомогнат в благородното начинание. Така със събрани финанси от приятели и от сайта, младите християни подготвят своето дарение, което включва: спортни екипи, топки, тенис хилки и лакомства.

Обръщат се с писмо до Българския патриарх Максим да благослови участието на викарния епископ, който в Деня на детето да връчи скромното дарение от името на Православната църква.

Денят на детето в Дома за деца, лишени от родителски грижи „Констанца Лябчева" в гр. Долна баня започна с празничен водосвет, отслужен от Знеполския еп. Йоан. Заедно с викарния епископ в него взеха участие ик. Пламен Димитров, енорийски свещеник на гр. Долна баня, свещ. Бисер Костадинов и дякон д-р Петър Симеонов. Епископ Йоан ги настави и увери, че Православната църква не ги е забравила и те винаги могат да се обръщат при трудности към нея.

Негово Преосвеществото порови лично всяко едно от децата със светена вода и им връчи по една „Детска библия", „Християнска стихи" и иконка с образа на Божията Майка „Всех скорбящих радосте", като им пожела да е имат за всегдашна утеха и опора в своя живот.

От името на дарителите г-н Кирил Терзийски пък им предаде красиви пликове, в които бяха поименно поставени подготвените подарци.

С голямо внимание децата слушаха думите на архиерея и с голяма радост приемаха даровете. Всички разказваше за своите мечти и желания, с надежда те да се осъществят.

Много са трудностите, с които педагогическият и възпитателният персонал на Дома се сблъсква в ежедневието. Директорката г-жа Елена Николова сподели, че получава финансова подкрепа от Общината и дарители, но би искала да има още по-голяма подкрепа от институциите, с които се налага да работи. Особена помощ при възпитателния процес оказва работата на децата в изградения преди две години Център в близост до Дома. Там лишените от родителски грижи деца изработват с ръцете си предмети, творят и усвояват умения за различни занаяти.

Нека не само в Деня помним, че има деца, които са лишени от майчина ласка и от радостта да играят със своя баща; има деца, бленувани да споделят открито онова, което ги вълнува и жадуващи да получат съпричастност и разбиране. Нека всички ние като християни да докажем, че сме наистина Христови, като изявим добротворство към най-малките наши братя!

Весела **ИГНАТОВА**

Първа конка на храм в жк „Младост-3“

На **5 юни** – в първата неделя след Възнесение Господне – столичният квартал „Младост“ празнува своя празник, установен преди три години от общинското ръководство.

Тази година по молба на кмета на район „Младост“ г-н Петко Дюлгеров се извърши и първата копка на отдавна планувания строеж на православен храм. След като освети водата, Знеполският еп. Йоан поръсил първия камък и го сложи в основите на градежа. Заедно с него беше положена и стъклена капсула с свитък, в който бяха вписани имената на всички общински духовници и църковни настоятели.

Общинското ръководство след допитване с предоставяне терен за новия храм в близост до административната сграда на община – в градинката срещу Общината. Храмът ще е посветен на празника Рождество Христово и ще е единствен за многобройните жители на квартала. Проектът на църквата е изработен и дарен от архитект Красимир Джеджев и е одобрен от Софийска митрополия и експертния съвет на район „Младост“.

Новият храм ще е разположен на 210 кв. метра, а общинските се надяват той да бъде построен само за една година. Софийската св. митрополия с утвърдила служебно църковно настоятелство в състав: председател-протоп. Димитър Гечев и членове – д-р Лъчезар Иванов, Петко Дюлгеров, Валентин Николов, проф. д-р арх. Атанас Ковачев, Стоян Стоянов и Георги Гайдаров.

С пламенно слово софийският викарий се обърна към събралото се множество, в което говори за духовната нужда на християните в района, за ролята на дома Господен в живота на човека и за това как се придобива вечен и блажен живот. Той засегна и въпроси като наркомания, проституция и др. язви на днешното време, с които цялото общество трябва да се бори.

След чинопоследованието еп. Йоан и г-н Петко Дюлгеров посадиха първите три дръвчета в района около бъдещия храм, а след тях бяха посадени и други 47 около мястото на предстоящия градеж.

Весела ИГНАТОВА

Нов храм в град Сандански

Нов храм в чест на св. преподобна Петка ще се строи в град Сандански с благословението на Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Натанаил.

Храмът, който предстои да бъде изграден, е с разрешение за строеж №120 от 2010 г., издадено на основателя на Сдружение за строеж на храма – отец Благой Стоев от Община Сандански с кмет г-н Андон Тотев.

Мястото за строежа на храма, което се намира в УПИ – VI, кв. 6 („Смилово“) по плана на град Сандански, е предоставено безвъзмездно от Община Сандански. Архитектурно-конструктивният план, който също е дарение, е изработен от архитект Здравко Попов и инженер Венетка Джаферова.

Храмът ще е кръстокуполен с външна нартика и ще бъде на два етажа, като първият е плануван за социален, духовен и културен център.

Сдружението за строежа на храма отправя молба до всички институции, фирми, частни юридически лица и боголюбивите християни за дарителство, което е най-святата жертва пред Божия престол и жив камък в строежа на храма.

Бог да благослови свято дело!

Дарителска набирателна сметка:
Храм „Св. Преп. Петка-Параскева“
Сметка: 176000623;
IBAN BG97 SOMB 9130 1051 339901
Общинска банка АД
2800 град Сандански, бул. „Свобода“ 18.
Сдружение за строеж на храма

ЦЪРКВА И ОБРАЗОВАНИЕ

Национална катехизаторска конференция

По решение на Св. Синод на БПЦ-БП и с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх Максим от 27 до 29 май 2011 г. в Рилската св. обител се състоя първата Национална катехизаторска конференция на тема „Съвременната катехизация в Българската православна църква“. Тази проява е с особено важно значение за мобилизиране и обединяване усилията на катехизаторите в България – духовници и миряни, както и за засилване духовно-просветното дело на светата Българска православна църква като цяло.

Провеждането на конференцията бе инициирано от Негово Високопреосвещенство Ловчанския митрополит Гавриил, председател на Работната група по въпросите на религиозното образование към Св. Синод. Под неговото пряко ръководство бе изготвена съответната програма на Националната катехизаторска конференция, както и един от основните й документи – Проектоконцепция за Българската катехизическа институция.

В Рилския манастир на 27 май пристигнаха 43-ма делегати от Софийска, Сливенска, Видинска, Варненска и Великопреславска, Великотърновска, Русенска, Неврокопска, Плевенска, Ловчанска и Доростолска епархии. Началото на конференцията бе положено с молебен за успех на форума. Той бе отслужен пред олтара на манастирския храм в непосредствена близост с благоуханните мощи на светеца-покровител на нашия народ преподобни Йоан Рилски Чудотворец.

По време на последвалия обяд в манастирската трапезария бяха разменени взаимни приветствия и благопожелания между Негово Високопреосвещенство Видинския митрополит Дометиан, най-старшия митрополит-участник в конференцията, и Негово Преосвещенство Адрианополския епископ Евлогий, игумен на св. Рилска обител и домакин на общоцърковната просветителска проява.

По време на цялата конференция митрополит Дометиан изтъкваше будителската мисия на съборалите се за съвместна работа катехизатори, като подчертаваше апостолската роля, която те имат да изпълняват в съвременното ни общество, което е дехристианизирано и съцверяемо жадно за вечните и спасителни евангелски истини. От своята страна епископ Евлогий подчерта радостта на манастирското братство от това, че Св. Синод е решил Националната катехизаторска конференция да се проведе именно в Рилската св. обител, тъй като пред настоящата 2011 г. се навършват 130 години от блажената кончина на йеромонах Неофит Рилски, бележит книжовник, педагог, поглиот и духовник, когото мнозина наричат „патриарх на новобългарското учителство и на новобългарската книжовност и просвета“.

По време на работните сесии Негово Високопреосвещенство Великотърновския митрополит Григорий изрази задоволството си от провеждането на Националната катехизаторска конференция и подчерта, че за да имаме отук-натък силно просветно дело вътре в Църквата, е нужно много добро стратегическо планиране на всички стъпки в тази посока, съпътствано с правилна оценка на актуалните условия, в които Църквата трябва да работи, и очакванията, на които тя е призвана да отговори.

Високопреосвещеният Неврокопски митрополит Натанаил наблегна на необходимостта от искрено единомислие и единодействие в духовно-просветната дейност на всички членове на Българската православна църква, за да има делото й успех.

Синодалните и епархийските участници проведоха заседанията в искрено единодушие, във взаимна и нелицемерна любов и при голяма активност, което спомогна за ползотворната и ефективна работа по време на всички сесии.

Така тази първа общоцърковна катехизаторска конференция изказа най-сърдечна признателност към Негово Светейшество Българския патриарх Максим и Св. Синод за дадената подкрепа. Също така, изразиха най-топлата си благодарност към Адрианополския епископ Евлогий, игумен на Рилската св. обител, и манастирското братство, които с много любов и гостоприемна грижа приеха делегатите на конференцията и проявиха искрено съпричастие към отговорната им работа.

Работната група по религиозно образование към Св. Синод от името на всички епархийски делегати сърдечно благодари на основните докладчици на конференцията: високопреосвещения Ловчански митрополит Гавриил, високопреподобния архимандрит Поликарп, високоблаговейния ректор на СДС „Св. Йоан Рилски“ ставроф. ик. д-р Захарий Дечев, д-р Десислава Панайотова-Пулиева, д-р Магдалена Легкоступ и г-жа Анула Христова, за задълбочените и твърде полезни доклади, очертаващи духа и задачите пред светата ни Църква в областта на катехизацията.

Делегатите с трепет приеха и благодариха на Бога за това, че Той произволи отпочнатото будителско дело да се състои именно под покрова на св. Йоан Рилски Чудотворец, чийто завет – да утвърждаваме своите ближни и светата православна вяра – всички ние сме призвани да продължим!

Десислава ПУЛИЕВА

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещеннослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски преписки за ръкоположения на еюрийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и въз връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Софийска епархия: **Николай Христов Пешов от гр. София – за свещеник;**

Варненска и Великопреславска епархия: **Пламен Господинов Марчев от с. Осмар, Шуменска област – за свещеник;**

Видинска епархия: **монах Христодул, брат на Лопушанския манастир – за йеродякон и йеромонах;**

Старозагорска епархия: **монах Богослов (Димитър) Здравков Димитров, брат на Шипченския манастир „Рождество Христово“ – за йеродякон и йеромонах;**

Плевенска епархия: **Тони Славков Славков от гр. Плевен – за свещеник.**

По свой образ и подобие

От стр. 1

Цялата Библия е освена с предупреждения за тяхните последствия върху поместването на от нашите безпокойна и от отчуждаването на от Бога и Неговите пътища, както и примери за нейното действие в хода на свещената история на Стария и Новия Завет и новата история на човечеството.

Дори когато се отнася до такова скръвдествено сбиване в историята на човешкия род, какаото е Рождението на Сина Божий Господ Иисус Христос в плът, като че е трябвало да се изтъкне заместо на Неговата невинност. В недалета преди голямата християнска празника Рождество Христово, наречена Неделя на светите Праотци, Православна християнска Църква ни напомня за Неговото на Господ Иисус Христос, както се запомнили от Свят, най-добродетелния от синовете, та на прототеня Адам. С тоая Християнската Църква ни напомня, че Христовото Рождество и мастото му в историята вервта на рода Божи, тои на разкрива и тоая, че Бог още от самия ерен на човешкия род с тоаова ще сбъдне богомбприя народ, който да пазе мастта Му, ако и ред от бога избрани люде, осветени и с чист живот, от чиито чреса в крайна да се роди Божият Син – Спасителят на света.

За Майката Божия по плот също изрично се указва, че е родена в отношар на молитвите на праведните Йоаким и Анна, утвърдени в благочестието тоаова народ сьсрбя, монтиши, чърнене вяра и упование в Бога. Ако разгърнем житиеа на светите, в тоаи ще забележим тоаи закономерност – светите като по правило се раждат в семействата на благочестивите родители. На праведните Йоаким и Анна, дори ако е роден в семейството на родителя детелте, ще отвори в рамо на Божиия Ангел, ще бъдат наречени, който е отишъл на молитва за благословения от Бога, ще бъдат с тоаова ще се отворят ушите на Господа, ще бъдат чути сигурен лек за спестяване или бедя да поправим, доказалото е доказаноо, сторено е тоаа и вятрешен следите не само от сторените от самите нас грехове, но и тоаа, за чиито последите ни, като приносем Богу поканете и молитва.

Като то за всичко е предцяло ясно. Законът за наследствеността е съвкупност чоеешкотоо, от самото му зарждане и се е потвърждавал както в многобройните случаи на родовия проклятие, та и в по-голямо случаи на Божия благословение над дадеен род. Народъ е здравитат тоаа сеге разбираме за отрицаемото на дедите на родителите върху децата им в предупреждения както: „Виновникъ какво правиш – инаи деца!“ и в пословицата: „Кръшата не лада по-даделе от дъвото“, „Старо ми е кожата“, „Смалал се (имено на родителя)“.

Изгледа на тоаова естествено! Но не можем да не отбележим, предвидено на определени качества, като чер-

Светият живот на родителите отекна в душите на децата и те естествено издействат исцаряни и благоговейни, без душевна подреда. Деца радват родителите си и родителите радват децата си и в тоаи, и в другия, кечиня живот, където те отсто заедно ще се възрадват.

(старец Паисий Светогорски)

ти на лицето и телосложението, особености на характера и наклонностите не е безусловно и задължително.

От една страна, се удивляваме от приликата на децата с единия или двамата родители, или на отделни техни черти, но по-рядко – на цялостна прилика в чертите на лицето, мимиките, поведението, навиците и характера. Но от друга, е очевидно за всички ни, че родителите и децата, братята и сестрите на Христа, на апостолите и светиите, по то е обобщаване и сьс случая, в какъв болен душевно родителят раждат хиран те указват както сигурен лек за спестяване или бедя да поправим, доказалото е доказаноо, сторено е тоаа и вятрешен следите не само от сторените от самите нас грехове, но и тоаа, за чиито последите ни, като приносем Богу поканете и молитва.

Като то за всичко е предцяло ясно. Законът за наследствеността е съвкупност чоеешкотоо, от самото му зарждане и се е потвърждавал както в многобройните случаи на родовия проклятие, та и в по-голямо случаи на Божия благословение над дадеен род. Народъ е здравитат тоаа сеге разбираме за отрицаемото на дедите на родителите върху децата им в предупреждения както: „Виновникъ какво правиш – инаи деца!“ и в пословицата: „Кръшата не лада по-даделе от дъвото“, „Старо ми е кожата“, „Смалал се (имено на родителя)“.

Изгледа на тоаова естествено! Но не можем да не отбележим, предвидено на определени качества, като черти на лицето и телосложението, особености на характера и наклонностите не е безусловно и задължително.

От една страна, се удивляваме от приликата на децата с единия или двамата родители, или на отделни техни черти, но по-рядко – на цялостна прилика в чертите на лицето, мимиките, поведението, навиците и характера. Но от друга, е очевидно за всички ни, че родителите и децата, братята и сестрите на Христа, на апостолите и светиите, то е обобщаване и със

РОЖДЕСТВО НА СВ. ЙОАН ПРЕДТЕЧА

На 24 юни Църквата празнува раждането на най-великия от пророците – св. Йоан Предтеча. Обикновено Църквата установява празника в чест на светите или в деня на тяхната кончина, или в деня на прославянето им, тъй като животът на светителте – това е път, изпълнен със скърби, това е разпъване себе си на кръст; а смъртта е упокоение от трудовете и начало на вечната радост. Освен Рождество Христово и Рождеството на Пресвета Богородица, Църквата празнува деня на раждането само на свети Йоан Кръстител. Братя и сестри, ако смъртта е завършек на целия земен живот, то защо самото раждане на свети Йоан Предтеча е велик урок за всеки от нас?

Родителите на Предтечата Господен, Захария и Елисавета, както се казва в Евангелието, „бяха праведни пред Бога, постъпвайки безпорочно по всички заповеди и наредби Господни“ (Лука. 1:6), т. е. са изпълнявали всички заповеди на Свещеното Писание, доколкото е възможно това за човека. До старостта си те нямали дете, затова роденото дете било плод на дългогодишните им горещи молитви.

Ангел възвестил на Захария за раждането на неговия син в Йерусалимския храм по време на богослужение. Както целият живот на праведните Захария и Елисавета (Свещеното Писание особено подчертава, че и Елисавета, и Захария произхождали от свещенически род) бил неразривновързан с храма, така и тяхното дете станало храм на Духа Светаго.

Мнозина горчиво се оплакват от своите деца. Често майката казва: „Аз пожертвах за своето дете всичките си сили, откъсках от себе си и последното, което имах и му го давах. Колко безсънни нощи съм прекарала около леглото му! А сто че когато порасна синът (или дъщерята), ми се отплати с най-черна неблагодарност“.

На практика тези родители не са дали на детето си най-главното. Детето още от утробата на майката е най-тясно свързано с нея и всички душевни преживявания, мисли, стремежи, желания и дела на родителите се запечатват дълбоко в душата му. Обикновено детето телесно прилича на своите родители. Тоза е знак, че то и духовно прилича на бащи си и майка си. Колко внимателни трябва да бъдат родителите! Защото техният живот може по съдбовен начин да определи бъдещето на собственото им дете. Мисли ли майката преди раждането на детето, че това раждане трябва да бъде осветено от Божията благодат в тайнството Венчание? Ако не – то детето ще прилича на повяхнало, не получаващо блага растение, което изсъха и духовно умира. Много ли са майките и бащите, които вземат от Църквата благословение за такова важно дело и велик християнски подвиг, като създаването на семейство? Мислят ли родителите за изпълнение на Божиите заповеди?

Най-често те изобщо не четат Евангелието, не ходят на църква, не слушат Бога – своя Небесен Отец, и получават чрез детето си възмездие: то не слуша земните си родители и отава техен съдия. Колко често бременната майка не мисли за своята бременност, а изрича най-гнусни думи, кара се със своя съпруг, не разбирайки какво става в това време с душата на още неродения младенец, колко нравствена кал се натрупва в сърцето му! Когато у дома стават такива дини сцени, в кръвта на майката се влива отрова на гнева и злобата и тази напоена с отрова кръв храни още неродения младенец и нравствено го погубва.

Знаят ли бащата и майката, че когато тяхното дете израсне, то негова първа жертва могат да станат собствените му родители?! Детето още не разбира тези гнусни думи, които произнасят в семейството, но затова пък преживява състоянието на бащата или майката и сякаш го усеща непосредствено, интуитивно. Съзнанието на детето вече е отровено. В него вече е вложено някакво звяр, което ще се прояви впоследствие.

Знаят ли майката и бащата за това, че всички животни, освен човека, пазят целомъдрие след зачатието? А какво правят хората?! А страстните състояния, които те преживяват, преживява и детето в майчината утроба и затова, страшно е да се каже, но още неродено детето вече е развратено. После бащата и майката се ужасяват и казват: „Как го взпитаваме, а какво излезе от него?!“ Развило се е това, което те самите са вложили в него. В древните времена имало едни забележителен обичай, който дори езичниците са спазвали. Когато жената заченела, се стараели да отдалечат от нея всичко тъй, или – не, младенецът, който е бременен, е по-чист от нея. Но сега нещастно дете все пак се роди, то в неговото сърце няма да има любов към родителите.

Евангелието ни учи да разберем каква огромна отговорност лежи върху родителите, особено върху майката, за техните бъдещи деца. Някои ще кажат: „А какво да правим, като вече е късно? Ние от самото начало правехме всичко не както трябва!“ За Господ всичко е възможно. Преди всичко, когато виждаме, че нашите деца се дърват по гнусен, престъпен начин, трябва да изповядваме своята собствена вина за това. Вместо да се обръщат към децата с нравоучения (какво нравоучение ще чуят, когато в сърцата им гори адски огън!), родителите трябва да принесат покаяние за целия си живот. Както вече казах, душата на детето е съединена с душата на майката и тази връзка не пропада, затова, ако започнете искрено да се каете, злъчите на незримата за нас светлина ще озарят и душата на вашето дете.

Архим. РАФАИЛ (Карелин)
Превод: прот. Йоан КАРАМИХАЛЕВ

Иречe старецът... Старец Паисий Светогорец

Да помогнем на младите да последват призванието си

Всеки човек има своето призвание. Добрият Бог е сътворил човека свободен. Тъй като Бог е благороден, зачита и уважава свободата на човека и оставя всякого свободно да избере пътя, който му е по сърце. Не поставя всички в една редица с бойницка дисциплина. Затова неба и младите остават себе си свободни в духовната атмосфера на Божията свобода. Не им е от полза да сравняват какъв живот е избрал или ще избере този или онзи. По този въпрос не бива да се бият от никого.

От своя страна родителите, духовните наставници и учителите трябва да помагат на младите да избират онзи начин на живот, който е по силите им, и да следват истинското си призвание, но без да влияят в избора им или да потискат призванието им. Решението за живота, който ще водят, трябва да е лично тяхно. Всички останали можем да изразяваме само прости мнения и единствено право, което имаме, е да помагаме на душите да намерят своя път.

Понякога, когато съвеждам с младежи, които се тревожат по този въпрос, вътреки че виждам какъв ясно безната, не им го казвам, за да не им повлияя. Онова, което единствено се опитвам да направя, е да им помогна колкото мога, да намерят правилния път и да постигнат вътрешен мир; да премахна всичко вредно от това, което им хареса, за да остане само доброто и святото, тъй че в този живот да живеят радостно, близо до Бога, и в другия живот – още по-радостно. Откровено ви казвам, който и жизнен път да поеме някой младеж, когото познавам, ще се радвам и винаги ще имам еднаква загриженост за спасението на душата му, стига да е близо до Христа, в нашата Църква. Ще се чувствам неговр брат, защото той ще бъде чедо на нашата майка, Църквата.

Разбира се, особено се радвам за младите хора, които избират монашеския живот, защото наистина е мъдър онзи, който следва ангелското житие, понеже избягва дяволската кука, на която за стръв е закачен светът. Обаче не можеш да поставиш всички хора в един калъп. Христос също не е постановил монашеството със заповед (вътреки че това е пътят на съвършенството), защото не е искал да наложи върху всички тежък товар. Затова, когато онзи младеж Го попитал как да се спаси (Вижк Матт. 19:16; Марк. 10:17, Лука. 18:18), Христос му отговорил: „опази заповедите“ (Матт. 19:17). И когато момъкът казал, че си е опазил (Матт. 19:20) и попитал: „какво още ми не достига?“ (Матт. 19:20), Христос му казал: „едно ти не достига; ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и раздай на сиромаси, па дойди и върви след Мене“ (Марк. 10:21; Вижк и Матт. 19:21 и Лука. 18:22). Тоест, когато Христос намирал някой любочестен човек, тогава му говорел за съвършенството. Не сложил хомот върху целия свят. Нито пък проповядвал монашеството, защото би запалил хората и може би мнозина неразумно биха прибягвали към монашеския живот, а това би причинило вреда. Той само пуснал искрата, а когато дошло подходящото време, монашеството се появило.

Така и ние нямаме право да насиваме никого – ако сами поискат, нека насивам себе си. Имаме право да насиваме само себе си, и то с разсъждение (под „насилие над себе си“ Старецът разбира усилията, които всеки от нас трябва да полага, за да изпълнява евангелските заповеди. И това насилие е безразсъдно, когато се извършва поради нечисти в духовно отношение подбуди – тщеславие, егоизъм, честолюбие и т. н., защото тогава надвишаваме собствените си сили и тъй като не получаваме Божията помощ и подкрепа, стигаме до духовни падения – б. пр.). Аз досега на никой млад човек не съм казал нито да се ожени, нито да стане монах. Ако някой ме попита, отговарям му: „Прави това, което ти хареса и ти носи покой, стига да си близо до Христа“. И ако ми каже, че в света не намира утеха и покой, тогава му говоря за монашеството, за да му помогна да намери своя път.

Из „За семейния живот“, Слова, том 4

От стр. 1

И сам може да погине, и мен да погуби... Господи, не го изоставяй, вразуми го да не върши повече лудории!" И все в този дух, моли се на глас, плаче. А аз стоя до нея, притихнал, слушам жалбите й. Става ми срамно, пък и за майка ми ми е жал. „Майчице, майчице... аз повече няма", шепна й плахо. А тя все моли Бога за мене. Аз пак обещавам да не върша лудории и сам започвам да се моля заедно с нея.

Трябва да добавим, че децата са особено чувствителни към неискреността – не дай си, Боже, детето да забележи, че майката се моли заради него, на показ! Като следствие може да се появи скептицизъм и дори озлобеност. Целта на такава гласна молитва може да бъде само самата молитва.

Един възрастен човек цял живот, до дълбока старост, помнел как неговите родители пред нощта оставяли на масата в детската стая иконка с горящо пред нея кандилие, за да защитят детето от нощните страхове и колко радостно и спокойно му било, когато се събуден и видел иконата, осветена от пламъка на кандилото. Един-два такива спомена несъмнено действат благотворно на душата, защитават я в периоди на изкушения. А в наши дни на децата са особено нужни добри, душеполезни впечатления, защото съвременният свят буквално залива детската душа със страшни и тревожни образи. От родителите зависи добрите впечатления да са повече.

ПРИМЕРЪТ НА РОДИТЕЛИТЕ

Спомените за поклоненията при преподобния Сергий, за вечерните разходки с бащата, за това как майка му се е молела край леглото, може да се окажат за подрастващия и за възрастния човек подобни на тоя кандило, което разгонвало обкръжаващата го греховна тъмнина. Защитата на детската душа от вредното влияние на тоя свят не е толкова невъзможно дело. Преди всичко кръстеното дете има защитници, безкрайно по-могъщи от неговите родители: това е Ангелът пазител, това е светецът, чието име носи. И Сам Господ, е казано, пази младенците, и Божията Майка няма да ги изостави, и нагръдният кръст е оръжие непобедимо. Трябва само детето да помни за своите небесни защитници и да се обръща към тях с молитва. Затова е толкова важно детето да се научи да се моли – не да изчита сутрин и вечер сбор от непонятни за него думи, а да се моли на Бога, да говори с Него, да измолва Неговата защита и помощ.

Съвременният християнски писател А. Доброволски има разказ „Кремъл" – за това как две малки братчета се заблудили из многолюдните московски улици и все повече се отдалечавали от къщи. И как ги спасило чудо Божие – по молитвата на едното от децата, което си спомнило урока на баба си: „Саша, ако заболееш, ако изгубиш нещо или сам се загубиш, заблудиш или изплашиш – моли се на Бога, и Той ще ти помогне!" Спомнийки си за това, изплашеното дете вървяло по улицата, държейки брат си за ръка и непрестанно се молело: „Господи, помогни ми. Господи, заведи ме вкъщи". И искрената детска молитва била чута. Господ изпратил на момченцата водач – неизвестна светица в образа на стара монахиня, която им показала пътя.

Когато обясняваме на детето как падналият свет действа на душата му, как демоните беседнат с нея чрез лошите помисли и откъде се вземат те, навярно си струва да му кажем, че дори великите подвижници не могли със собствени сили да се противопоставят на тези бесовски нападения. Но виждайки своята немощ, те знаели, че невъзможното за човешите е възможно за Бога (Лука. 18:27); единствено с Бога с молитва и Той ги защитавал. Тяхната задача се заключавала в това – да бъдат внимателни към себе си и да се молят. Това е урок и за нас, и за нашите деца, които в трудните минути на изкушение могат да се помолят на Бога, – за да получат бърза помощ.

Съвременните родители не могат да заключат своето дете като в кула, за го изолират напълно от душевредните влияния на света. Пък и това би било проява на твърде неразумна родителска любов. Разумната любов е смирена и знае, че не може всичко. Но невъзможното за човешите е възможно за Бога. Затова първото задължение на родителите християни във всички времена остава молитвата за детето. Тя е основа на цялото семейно възпитание.

Свещник Александър ДУБИНИН
Из „Детето в света на телевизията и компютрите"

БЪЛГАРСКИ МАТЕРИКОН

Спомен за майка Хиония

(1922-1994)

Продължение от бр. 10

На тръгване Галина иска да й остави адреса си: „Аз съм лекар, ако имаш някога нужда от мен. Просто... имам те като майка". Но тук старата игуменка веднага я срязва (както по-нататък ще се уверим младата жена, изпитана във вярата Хиония е винаги твърда в решенията си – „тя отсичаше"). Обръща се към нея в този момент и й казва: „Слушай и запомни добре: аз майка не мога да ти бъда, аз съм ти сестра... аз мъж не познавам" – и се прекръства щастлива, много щастлива. И продължава: „Благодаря на Господа, че ми прати толкова болести, ще ти кажа колко болести имам, та не влязох в изкушение. Да даде Бог да нямам нужда от теб, но ако се случи да имам, ще те повикам, както си знаи".

С немалък опит в медицинската практика, Галя по тоя време е все още твърде неопитна в духовния живот и силно се учудва на този отговор. „Тогава не знаех, че някои си благославят болестите – имам предвид старците". А майка Хиония е една от тях: „Тялото е тленно, то не трябва да те отбива от живота (вечния)" – често я съвета старецът по-късно, като подкрепя думите си и с подходяща литература, която й дава, за да се просвещава в живота на вярата.

Не минават и няколко месеца, когато по молитвения повик на старицата новопросветената в духа на вярата жена отива отново в Бистришкия манастир „Св. Петка". Влиза в двора и още преди да изрече нещо, вижда сестра Хиония засмяна на нейчината да я чака заедно със сестра Юлита: „А ти се чудеше как ще те повикам... Не исках да те притеснявам, ето сега трябва малко да се погрижиш за мен. Трябва да влиза за малко в болница". Оттогава Галя става личната лекарка на живеещите в манастира. Осигурява на старицата отделна стаичка в онкологията. В същата тази болнична стая няколко години по-късно проф. Ангелина Ангелова ще бъде поставена диагноза на Хиония – рак на гръбначния стълб, а Галя ще е тази, която ще я гледа, ще й помогне да се изправи, ще й подава ръка, ще й бъде опора, ще й бъде и лекарка, и сестра, и дъщеря, и майка, и приятелка, и... Но тук старата игуменка веднага я срязва (както по-нататък ще се уверим младата жена, изпитана във вярата Хиония е винаги твърда в решенията си – „тя отсичаше"). Обръща се към нея в този момент и й казва: „Слушай и запомни добре: аз майка не мога да ти бъда, аз съм ти сестра... аз мъж не познавам" – и се прекръства щастлива, много щастлива. И продължава: „Благодаря на Господа, че ми прати толкова болести, ще ти кажа колко болести имам, та не влязох в изкушение. Да даде Бог да нямам нужда от теб, но ако се случи да имам, ще те повикам, както си знаи".

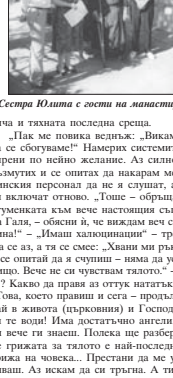

Сестра Юлита с гости на манастира

С немалък опит в медицинската практика, Галя по тоя време е все още твърде неопитна в духовния живот и силно се учудва на този отговор. „Тогава не знаех, че някои си благославят болестите – имам предвид старците". А майка Хиония е една от тях: „Тялото е тленно, то не трябва да те отбива от живота (вечния)" – често я съветва старецът по-късно, като подкрепя думите си и с подходяща литература, която й дава, за да се просвещава в живота на вярата.

Не минават и няколко месеца, когато по молитвения повик на старицата новопросветената в духа на вярата жена отива отново в Бистришкия манастир „Св. Петка". Влиза в двора и още преди да изрече нещо, вижда сестра Хиония засмяна на нейчината да я чака заедно със сестра Юлита: „А ти се чудеше как ще те повикам... Не исках да те притесняваш, ето сега трябва малко да се погрижиш за мен. Трябва да влиза за малко в болница". Оттогава Галя става личната лекарка на живеещите в манастира. Осигурява на старицата отделна стаичка в онкологията. В същата тази болнична стая няколко години по-късно проф. Ангелина Ангелова ще бъде поставена диагноза на Хиония – рак на гръбначния стълб, а Галя ще е тази, която ще я гледа, ще й помогне да се изправи, ще й подава ръка, ще й бъде опора, ще й бъде и лекарка, и сестра, и дъщеря, и майка, и приятелка, и...

„Пак не повика веднъж: „Викам те да се сбогуваме!" Намерих системите й спрени по нейно желание. Аз силно се възмутих и се опитах да накарам медицинския персонал да не я слушат, а да ги включат отново. „Тоше – обръща се игуменката към вече настоящия съпруг на Галя, – обясни й, че виждам вече светлина!" – „Имаш халюцинации" – тревожа се аз, а тя се смее: „Хвани ми ръката и е опитай да я счупиш – няма да усетя нищо. Вече не си чувствам тялото." – „А аз? Какво да правя аз оттук нататък?" – „Това, което правиш и сега – продължавай в живота (църковния) и Господ ще си те води! Има достатъчно ангели. Та ти вече ги знаеш. Полека ще разбереш, че грижата за тялото е най-последната грижа на човека... Престани да ме умоляваш. Аз искам да си тръгна. А ти заминавай вече и не се връщай! Тоше, озапти жена си! Ще трябва да се научиш да се подчиняваш на мъжа си... Повикахме те, за да си вземем довиждане и да ти благодаря за всичко..."

Излязох от стаята, но пред болницата видях да продават банани. Затичах се обратно с няколко в ръка, а тя ме гледа усмихната. „Разбра ли, че се връщам?" – „Да. Та аз те виждам. Добре, ще изям една хапка, а ти после ще си тръгнеш – може ли така? А сега, като излезете, идете двамата в някоя сладкарница и хапнете нещо сладико за мен (тя много обичаше сладко, но не можеше да яде). И не идвай на погребението ми, а ела после при мен, в манастира – там ще положат тялото ми!"

Мястото за вечен покой на майка Хиония

Спомен за страдалката в Христос

Старицата Хиония страдаше освен от споменатите болести, и от остеопороза. „Като се свие и върви. Сякаш върху огъл стъпваше и нещо все си мърморене. Случваше се да я питат: „Какво си говориш?" – „Славя Бога!", отговаряше тя. Само като кажеше: „Благодаря ти, Боже!" – друго беше. Сякаш се преобразяваше, като не изпъчваше силна небесна."

Вълнуващ е и следният случай: „Веднъж намерих сестра Хиония в стаичката й, останала бе напълно без зрение. По разказаното разбрах, че става въпрос за отлепяване на ретината. Не пожела никаква медицинска помощ: „За пръв път влизам в грях – каза тя. – Поставих My условия. Казах, че няма да ям нищо, защото, ако ще ме остава, да ми върне зрението, ако не – да Си ме прибере! А тя бе с тъй галещи сини очи. От мен поиска само да й донеса вода от аязмото в манастира: „Но трябва ти да ми измиеш очите!" След седмица старицата бе отново зряща."

Никога не ядяла месо. Така или иначе, вследствие на операциите на стомаха и, тя се хранела като враче, само по две-три хапки чорбичка или банан. Но се радвала на приносите в манастира. Започвала веднага да нарежда за тях, радвайки се за Юлита и за това, че ще имат двете с какво да посрещат гостите на манастира.

Вътреки това обаче, не приемала храна от всякого.

Спомен за наставницата Хиония

Обикновено като станела сутрин, старицата изпращала хора от селото да повикат определено лице, комуто и казвала какво следва да направи, за да придобие милост пред Господа. Например, единкой си трябвало да се откаже от спор за имот, за да намери търсения покой. Друг пък от никакви намерения. „Просто го викаше, за да му каже: „Този имот го дай на децата и ела тук да помагаш!" Като при това тя директно назовавала извършените от тях грехове. По тоя начин ги привиквала в църквата – едни тепърва възкръсвявала, а други задържала да не изпаднат извън нея. „Странно, но от нея никой не се страхуваше. Напротив, най-чинно я слушаха и искрено се отзоваваха на повика й".

„Особено птиче беше. Много добричка за другите. Все ги пазеше от нещо. Затова командваше със замах. Без да дава обяснение защо. Държеше се строго. Но ако се случеше някой да не направи това, което го е посъветвала, никога с нищо не заплашваше, а само майчински смърщаше. Особено много се грижеше за сестра Юлита – много я командваше, много я стягаше. „Вече не мога", ще простене Юлита, които едва ходеше и беше с патерица. – „Нима не мога! Стегни се! Ти ще си с мен до края." При нея намаше никакво хъм-мън – не признаваше такива неща."

Интересен е случаят, когато й съобщили, че Фори Светулката (Христофор Събев) желае да я посети и да разговаря с нея. Думите й били: „Да не ми го доведеш този човек, не ще го изгоня!" Въпреки това той отишъл, но та го приел много студено и разговор не бил осъществен.

Майка Хиония се представя на своя Жених в трезвенническа чистота на 8 юни 1994 година. Тялото й е положено до манастирската църква. След нея игуменството поема сестра Юлита, но само за четири седмици. На 7 юли 1998 г. тя е положена до своята по-голяма сестра в Христа.

Анула ХРИСТОВА

„Палео Пили“ на о-в Кос

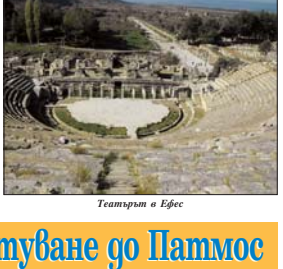

Театърът в Ефес

„Аркадиана“-та

Поклонническо пътуване до Патмос и седемте църкви на Апокалипсиса

Първоначалният план предвиждаше, още щом пристигнем в Кушадасъ, с ферибот да отидем до Патмос, където в неделя сутринта да сме и на св. Литургия. Но „човек предполага, Бог разполага“ – оказа се, че извън туристическия сезон такива директни корабчета няма и ще трябва да подходим от друго място. А междувременно можеше да довършим запознаването със съкровищата на „Ефеската църква“ т. е. със християнските забележителности на този прочут древен град.

Бяхме на входа на обекта в часа на отваряне и влязохме първи през модерно оборудвания вход с електронна проверка на билетите. Но само стотина метра след него забравихме за всичко модерно, забиколени от развалинити, потънали в утринната мъгла.

Разбира се, когато си свикнал в неделя сутрин да си на църква, изпитваш дискомфорт да се занимаваш с нещо друго. Може би затова единодушно решихме първата „спирка“ сред древните паметници да бъде църквата „Св. Богородица“. С помощта на пътеводителя и табелите я открихме сравнително бързо. Не беше останало много от нея, но пак беше напълно достатъчно, за да очертае големината на впечатляваща базилика. Макар и по размери да отстъпваше на „Св. Йоан Богослов“, тя имаше вече познатите елементи – атриум пред входа (вляво от който беше баптистериумът), голяма врата, въвеждаща във вътрешен притвор, който преминаваше в доста дълъг наос и стигаше до олтара. Последният беше претърпял малко реставрации, за да се загатне първоначалният му изглед и големина. Напълно запазени обаче бяха огромните стълбове, изградени от тухли, върху които са стъпвали горната част на зданието и покривът.

Много е „видял“ през вековете този храм. Започвайки от 313 г., когато св. Константин Велики обявява свобода за християнската вяра – според пътеводителя тогава съществуващата на това място базиликална сграда бива преустроена в църква, посветена на Божията Майка. Дори според някои историци това е първата църква в света, носеща името на Пресвятата Дева. И вероятно неслучайно, а тъкмо поради това Третият вселенски събор, свикан заради ереста на Несторий (опитващ се да отхвърли названието „Богородица“, с което християните наричат майката на Господ Исус Христос), заседава тъкмо в този храм – през 431 година.

Една от колоните, върху които са били статуите на четиримата евангелисти

И пак знаменателно, че ние се оказахме в него точно на 21. XI. – Въведение Богородично! Не можеше и тук да не запалим свещ и да не изпеем на Божата Майка николко от песните, които според св. Димитрий Ростовски всеки православен християнин трябва да знае: „Достойно est“, „Богородице Дево“, „Возбранной воеводе“.

Беше съвсем спокойно и ведро, а слънчевите лъчи все по-силно огряваха. С една дума, празничният ден започна прекрасно.

Като споменахме за Третия вселенски събор, нека не пропуснем и това, което участвалите в него отци записали в актовете му, а именно – древното предание за пребиваването на Пресвета Богородица заедно със св. Йоан Богослов в Ефес.

Местните историци отнасят това събитие някъде между 37 и 48 година, а православните изследователи го поставят след посещението на Божията Майка на Атон – нейния път към Кипър (но без да посочват годината). Пак според местните пътеводители „в много източници от V в. е споменато, че Мария е живяла в Ефес известно време“. Документално нищо повече не може да се каже. Но ако си спомним, че в гроба на св. ап. Йоан е била съхранявана и одеждата на св. Богородица, носена при нейното пребиваване тук, преданието придобива още по-сериозни основания.

От църквата „Св. Богородица“ тръгнахме на северозапад и не след дълго излязохме до останки от стени, зидани с огромни дялани камъни. Тук са били термите, т. е. баните – на най-подходящото място – до пристанището. Самият пристан отдава го няма, защото още в античността р. Каустрос започнала да се затлачва от носената от нея тиня. И така постепенно морето се отдалечавало все по на запад (сега е на около 7 км от древния град). По времето на св. Йоан Богослов обаче, Ефес все още бил пристанищен град, а в спомнатите терми той и ученикът му, св. Прохор, се хванали на работа след пристигането си в него, вероятно към 58 година.

Там станало и първото чудо на апостола в Ефес – той възкресил с молитвата си момъка Домн и бащата му Диоскорид, а също изгонил беса, обитаващ в баните и ежегодно умъртвяващ едного от кълцещите се в тях. Още много чудеса и знамения извършил св. Йоан, но не била лесна борбата му с идолопоклонството, пуснало дълбоки корени в съзнанието на ефесяните. Още повече, че и дяволът измислял какви ли не хитрини, за да настрои народа срещу него.

Трябвало да изтърпи и хули, и унижения, най-голямото от които може би било това, че работодателката им Романа (собственичката на термите) ги представила пред градската управа за свои избягали роби и получила документ за това, че й принадлежат. Но Господ, Който „на смирените дава благодат“ (Иак. 4:6), възвеличил впоследствие името на любимия Си ученик така, че в края на живота си той бил известен из цяла Мала Азия като „стареца от Ефес“. Самият град, който най-дълго се радвал на благодатното му апостолство, също изразил своята признателност. И не само с издигането на храма „Св. Йоан Богослов“ на гроба му.

След като продължихме от термите към центъра по широка улица, застлана с дебели каменни плочи и оградена с колони (изградена от император Аркадий и затова наречена „Аркадиана“), стигнахме до четири големи постамента. Сега само на един от тях се издигаше много висока колона с красиво оформена долна част. Според археолозите в християнско време върху тях е имало статуи на четиримата евангелисти. Интересно е, че се е запазила точно тази, на която освен изображение на кръст и други украси, е разперило крилете върху мрамора и едно орле (символът на св. ап. и евангелист Йоан).

Следва

Старофорен ик. Павел ГЪРБОВ

АБОНАМЕНТ 2011

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код .....

общ. .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... №... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ЗАПОЧВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2011 г.
„Църковен вестник“

1 година..... 26,00 лв.
6 месеца ..... 13,00 лв.
3 месеца ..... 6,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: sinizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка,
в които да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.